

בית משפט השלום בחיפה

תא"מ 18-01-45356 נחליאלי נ' לוי

בזמן הזה דיבר עליי מחוץ למשרד שזה חיסיון

לקוח. והדבר החמור ביותר עבור רופא.

אחרי 8 שנים מהתיקון הראשון שוב זה קרה.

הפעם בחרתי לא להתעסק איתו ועם הכוונות

שלו.

עשיתי מחקר מעמיק ביותר בנושא והגעתי

למרפאת די.אר. של ד"ר רון עזריה וד"ר רועי ענבר.

חווייה מטורפת ומתקנת בהחלט.

העלימו לי את כל הצלקות שעשה האדון

הנכבד. עשו לי חזה מדהים.

צוות איכותי. מקצועי ואדיב.

כששמעתי שפתחו בצפון חברתי אליהם

וכיום עובדת שם כמתאמת.

איך אומרים..הזול עולה ביוקר.

מודה לשם שהפגיש אותי עם המלאכים האלו" (ההדגשות שלי – ק.מ.פ.)

התובע טוען כי הפרסום שפרסמה הנתבעת מהווה עוולה על פי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה- 1965

(להלן: **חוק איסור לשון הרע** או **החוק**), ובהתאמה אף מדובר בעוולת ירשלנות' ובעוולת 'הפרת חובה

חקוקה' בהתאם להוראות פקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן: **פקודת הנזיקין**). לשיטת התובע,

הפרסום נעשה בכוונת זדון באופן שמצדיק חיוב בפיצוי מוגדל.

הנתבעת ביקשה לדחות את התביעה תוך שהיא טוענת כי עומדות לה הגנות מכוח הוראות החוק

והפסיקה.

אבהיר כבר בפתח הדברים כי ניתוח הדברים להלן יתייחס לקטעים המודגשים בפוסט, נוכח חשיבותם

ונוכח העובדה ששוכנעתי כי ביחס לאלו, במיוחד, טוען התובע לפגיעה בשמו הטוב. מעבר לכך אתייחס

לרוח הדברים באופן כללי, כמפורט להלן.

לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים מצאתי כי יש לקבל את התביעה בחלקה בלבד ואבהיר –

1. ראשית יובהר כי המחוקק מצא לנכון לחוקק חוק ספציפי הן בעוולה של לשון הרע. בכך יצר

המחוקק את דרך המלך לתביעה בגין נזקים הנובעים מפגיעה בשמו הטוב של אדם, בהתאם

לאמור שם. משעשה כן, והגם שלעיתים קרובות מהווה עוולת לשון הרע אף עוולה על פי

חוקים נוספים, כגון עוולת הסל שבפקודת הנזיקין - רשלנות, הרי שדרך המלך לבחינת קיומה

של עוולה, משמעותה, הגנותיה ומשקלה ראוי שיעשו דרך המשקפיים שנקבעו לכך בחקיקה

הפרטיקולרית הקבועה בחוק איסור לשון הרע.

בית משפט השלום בחיפה

תא"מ 18-01-45356 נחליאלי נ' לוי

ראוי עוד לציין כי בבחינת יסודות הפגיעה בשמו הטוב של אדם בשל פרסום שנעשה בידי אחר, על ביהמ"ש ליצור איזון ראוי בין זכותו של אדם להגנה על שמו הטוב, אשר מהווה זכות יסוד ועקרון על בחברה נאורה, לבין זכותו של אחר לתת ביטוי לדעותיו, למחשבותיו ואף לאזהרות שהוא רואה לנכון להעמיד לפני זולתו מפני סכנות ומפגעים אפשריים. חופש הביטוי אף הוא זכות יסוד מוגנת במשפטנו, המצדיקה הגנה בעזרתו של ביהמ"ש.

בהתאמה, על ביהמ"ש ליצור איזון במקום של התנגשות בין הזכויות המוגנות – הזכות לשם הטוב וחופש הביטוי, והדרך הנכונה לעשות כן, כך נקבע, היא באמצעות יישום הוראות חוק איסור לשון הרע, הקובע מניה וביה את האיזון הנכון בין זכויות אלו. לפיכך, ניתוח הארוע באמצעות המסננים שנקבעו על ידי המחוקק במסגרת חוק זה, יש בה כדי להוות מענה אף לשאלת קיומה של עוולה על פי יתר הוראות החוק הכלליות הקבועות בפקודת הנזיקין, אליהן ביקש התובע להפנות. מכל אלו, ייערך ניתוח האירועים כאן בהתאם להוראות חוק איסור לשון הרע.

2. קיומה של עוולת לשון הרע:

סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע קובע כי – "לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;..."

הנה כי כן, בבוא ביהמ"ש לבחון האם יש בפרסום שפרסמה הנתבעת כאן כדי להוות "לשון הרע" ביהמ"ש בוחן האם יש בתוכן הדברים המפורסמים כדי לאפשר פגיעה פוטנציאלית בתובע, בין בשמו הטוב כאדם ובין במשרתו ומקצועו.

הבחינה בדבר קיומו של פוטנציאל לפגיעה נעשית בעיניו של ה'אדם הסביר', ושעה שמדובר בפרסום שנערך בהקשר לפוסט הדרן במרפאה המבצעת ניתוחים פלסטיים, הרי שממילא על ביהמ"ש לבחון את יכולת ההשפעה של הדברים על אדם מן השורה המחפש לעצמו מנתח פלסטי בראש ובראשונה. אבהיר כי הנתבעת העידה כי הפרסום נערך בדף פייסבוק שעניינו בניתוחים פלסטיים והתובע לא הכחיש זאת.

משציינה הנתבעת במסגרת התגובת שפרסמה כשלים לכאורה בביצוע העבודה על ידי הנתבע, הותרת צלקות כעורות בגופה, ויחס מזלזל, בה בשעה שמדובר במנתח פלסטי שכל מהותה של

בית משפט השלום בחיפה

תא"מ 18-01-45356 נחליאלי נ' לוי

עבודתו הוא בשיפור המראה החיצוני, ממילא מובן שיש בפרסום כדי לגרום לאדם הסביר (הרלוונטי לדיונו כאמור) להירתע מבחירת התובע לביצוע ניתוח קוסמטי בגופו – ובהתאמה יש בפרסום כדי לפגוע במשלח ידו ובהכנסתו של התובע. תיאור התובע בנוסף כאדם המזלזל בלקוחותיו, חושף את סודותיהם הכמוסים מחוץ לחדר הטיפולים, ובנוסף לכך כאדם המתנהל דרך קבע בבתי משפט יש כדי לפגוע אף בשמו הטוב של התובע כאדם ככלל, וכרופא בפרט.

למעלה מן הצורך יצויין כי מנספח 1 לתצהיר התובע עולה כי מדובר בתגובה לפוסט שזכה ללמעלה מ-300 שיתופים.

הנה כי כן יש לומר כי יש בחלקים המודגשים כדי להוות פרסום של "לשון הרע".

משמצאנו כי מדובר בלשון הרע, עלינו לפנות ולבחון האם עומדות לנתבעת הגנות על פי החוק, בין בשל הטענה שמדובר בפרסום מותר ובין אם בשל הטענה כי מדובר בפרסום המוגן על פי החוק.

הנתבעת טענה כי יש לדחות את התביעה כנגדה הן נוכח העובדה שהדברים שפורסמו על ידה היו אמת והיה עניין ציבורי בפרסומם, והן נוכח העובדה שהדברים נכתבו על ידה בתום לב ומתוך חובה מוסרית לפרסומם. אציין כי בסעיף 40(ו) לכתב ההגנה הוסיפה הנתבעת וטענה כי הגנת תום הלב עומדת לה אף בשל העובדה שמדובר בפרסום במרשתת של ביקורת על התנהלותו של התובע, מהווה מעין דמות ציבורית.

4. אמת בפרסום -

טענת הגנה זו מבוססת על שני אדנים, האחד – עניין לציבור, והשני – אמת בדברים. יובהר כי כבר נקבע שאין צורך להוכיח אמת בכל פרט ופרט בפרסום, ובלבד שהפרטים לגביהם לא הוכח כי מדובר באמת הם פרטים **שוליים** שאינם מהווים את מהות הפגיעה בזכותו של התובע לשם טוב. כן נקבע כי מדובר בתנאים מצטברים, ולפיכך אין די בכך שקיים עניין לציבור, מקום שבו אין אמת בפרסום הפוגעני. יחד עם זאת חשוב להבהיר כי בבוא ביהמ"ש לבחון את שאלת אמיתות הפרסום אין ביהמ"ש בוחן את תום לבה של הנתבעת בעת עריכת הפרסום ואף לא את האינטרסים העומדים מאחורי הפרסום על ידה. כל שעל ביהמ"ש לבחון הוא את האמת האובייקטיבית של הנתונים המובאים במסגרת הפרסום.

במקרה שלפנינו, ומשמדובר בפרסום בפורום הדן בניתוחים פלסטיים, הרי שהשאלה מה טיב העבודות המבוצעות על ידי מנתח פלסטי ומה היחס הניתן על ידו ללקוחותיו יש בה חשיבות של ממש לטובת הציבור הקורא את התגובות, וככל שיש ממש בדברים – הרי שאלו מהותיים לציבור הקורא וקיימת חשיבות רבה, מטבע הדברים בהצגת העובדות הרלוונטיות לידיעת

בית משפט השלום בחיפה

תא"מ 18-01-45356 נחליאלי נ' לוי

ציבור הקוראים. בהתאמה, ניתן לקבוע כי פרסום דעה בהקשר זה בתוך המתחם האמור יש בה כדי לקדם צרכנות נבונה וממילא יש עניין לציבור בפרסום האמור.

ואולם, באשר לרכיב השני הנדרש להוכחת הגנה זו, רכיב ה"אמת בפרסום", דומני כי הנתבעת לא הרימה את הנטל המוטל עליה להוכיח כי היה אמת בפרסומה, ואבהיר –

א. אשר למילים "הלא מדובר ברופא שידוע כמס 1 בביהמש בתביעות (ע"פ מידע משפטי)" מצופה היה כי הנתבעת, שעליה הנטל להוכיח כי מדובר ב"אמת" תביא לפני ביהמ"ש ראיות לא רק לעניין מספר התיקים שמתנהלים על ידי התובע בבתי משפט כי אם השוואה ראויה בין מספר ההליכים המתנהלים על שם התובע, לאורך תקופה נקובה (הסמוכה מטבע הדברים למועד הפרסום) לבין מספר ההליכים המתנהלים על שמם של רופאים נוספים באותו תחום, תוך הבהרה מדוע נבחרו אלו על ידה, והבהרה מדוע וכיצד יש בהשוואה זו כדי ללמד על מעמדו של התובע כ"מס 1" באותו הקשר. הנתבעת נמנעה מלצרף ראיות כאמור, ולמעשה לא הרימה את הנטל המוטל עליה בהקשר זה להוכיח כי יש ממש בדבריה.

לא למותר לציין כי גם לו הציגה הנתבעת נתונים מהם עולה כי התובע הוא מבין הרופאים המובילים בתחומו בניהול תביעות בבתי משפט בתקופה נתונה היתה הגנת "אמת בפרסום" ביחס לחלק זה מתקבלת על ידי נוכח העובדה שאין צורך בהוכחת כל פרט, לרבות כזה שאינו מהותי, ואולם הנתבעת לא הניחה ולו ראשית ראיה בעניין.

ועוד אציין כי לא נעלם מעיניי כי התובעת יכולה היתה להסתמך על מידע שהגיע לידיה בדיעבד, ולאחר הפרסום כדי להוכיח את אמיתותו, ואולם אף כזה לא הובא לעיוני כאן.

ב. אשר למילים – "בדיוק אותו יחס והזלזול" מדובר באמירה המהווה הבעת דעה אישית, המונעת מתחושות סובייקטיביות של הנתבעת, ואולם הגם שניתן לבחון טענה זו במסגרת הגנת תום הלב כמפורט להלן, הרי שבשל העובדה שלמעשה אין מחלוקת בין הצדדים בדבר התנסחות שאינה ראויה על ידי התובע כלפי הנתבעת בשיחה המוקלטת שתמלילה הוצג כאן (ר' עמ' 10 ש' 26-27 לפרוטוקול הדיון מיום 8.1.19) במסגרתה בין היתר אמר התובע לנתבעת "את לא קולטת עברית?", שוכנעתי כי יחסו של התובע היה אמנם מזלזל. האם מדובר ב"אותו יחס מזלזל" אם לאו. פה יש לציין כי לשיטת התובע מדובר היה בביקור אחד מני רבים שערכה הנתבעת במרפאתו במסגרתם הלינה בין היתר על מראה חזה כ-3 שנים לאחר הניתוח הראשון, ומדבריו המתומללים עולה כי חזר שוב ושוב על הסבריו בנוגע למבנה החזה ולסיבת השינוי הנחזית ואין זה מן הנמנע כי הגיב בצורה מזלזלת זו בשל נסיבות אלו. כך או אחרת, שוכנעתי כי מדובר ביחס מזלזל שאינו ראוי, ובביטוי שאין לעשות בו שימוש

בית משפט השלום בחיפה

תא"מ 45356-01-18 נחליאלי נ' לוי

במערכת היחסים של רופא-חולה כבמקרה דנן, וזאת גם אם בין השניים היכרות נוספת
חיצונית למערכת יחסים זו.

ג. אשר למילים "ועשה לי צלקות נוספות על הקיימות כאילו בכוונת זדון. (2 חיוכים
ענקיים לרוחב ופסים לאורך כאילו והייתי מסילת רכבת)" מצאתי כי לא הוכח לפניי כי יש
אמת בפרסום. אבהיר, בכל הנוגע למילים "כאילו בכוונת זדון" אין ולא יכול להיות חולק כי
מדובר בהבעת דעה אישית, ומקומה של אמירה זו להיבחן תחת הגנת "אמת בפרסום" באשר
אין מדובר באמירה אותה בידי הנתבעת להוכיח כאמת, ואולם בכל הנוגע לתיאור הצלקת,
כאן עניין לנו בתיאור פלסטי מפורט שאינו מסתפק בהערכה אישית ודעה פרטית ביחס
למראה הצלקת דוגמת האמירה "מדובר בצלקת מכוערת". הנתבעת בחרה לתאר את מראה
הצלקות במדויק ואף להשתמש בדימוי לצורך המחשת דבריה, באופן הממחיש לעיניו של
הקורא הסביר איך בדיוק נראו הצלקות לאחר הניתוח שערך התובע בגופה. תיאור מוחשי
זה הופך את תיאור הצלקת מתיאור המהווה הבעת דעה אישית סובייקטיבית לתיאור
אובייקטיבי עובדתי המחייב הוכחת אמיתותו לצורך הקמת הגנת "אמת דיברתי".

"היסוד הראשון הנדרש בהגנת אמת הפרסום הוא ש"הדבר שפורסם היה אמת". מרכיב
זה נוגע למידת ההתאמה בין תוכן הפרסום לבין המציאות האובייקטיבית, כפי שהיא
מוכחת באמצעות הראיות המובאות במשפט" (ר' דיני לשון הרע', מאת אורי שנהר (1997),
בהוצאת 'נבו', ההוצאה לאור בע"מ', בעמ' 217).
ראוי היה, בהתאמה, כי תיאור זה יומחש לעיניי ביהמ"ש בראיות פוזיטיביות, ואולם הנתבעת
בחרה, משיקולים, שלא להציג לעיניי ביהמ"ש תמונות אשר ימחישו את הדברים.

כאן המקום לציין כי בחקירתה נשאלה הנתבעת מדוע לא הביאה תמונות אשר ימחישו את
הטענות בנוגע למצב הצלקות ואולם זו השיבה כי תמונות כאלו לא צולמו על ידה. הנתבעת
אישרה כי הצטלמה בבגד ים (ביקיני) מספר פעמים במהלך השנים שבין 2009 ומועד עריכת
הניתוח הנוסף במרפאת די.אר, ואולם לשיטתה אין בתמונות אלו כדי לאפשר "הצצה" אל
עבר הצלקות הנתענות, שכן לא ניתן לראות את אלו בעת שימוש בבגד ים כאמור בתמונות
שצולמו (ר' עמ' 25 ש' 16-13 לפרוטוקול).

אוסיקי כי תמונות של הצלקת לא צורפו על ידי הנתבעת אף שסביר להניח כי כאלו צולמו על
ידי מכון די.אר טרם שעברה הנתבעת את הניתוח האחרון שם, והגם שבהתאמה היו אלו
זמינים לה (ולו מכח היחסים החבריים שנותרו בינה לבין רופאי המרפאה לטענתה).

ד. אשר למילים "בזמן הזה דיבר עליי מחוץ למשרד שזה חיסיון לקוח. והדבר החמור
ביותר עבור רופא" טענה הנתבעת כי במסגרת טיפולו של התובע בנתבעת, ולאחר שפנתה אליו
בתלונה על כשל נטען בשתלים שהוכנסו על ידו לגופה דרש ממנה התובע להמציא אישור

בית משפט השלום בחיפה

תא"מ 18-01-45356 נחליאלי נ' לוי

מפסיכיאטר המאשר ביצוע ניתוח נוסף בגופה. לשיטתה, דרישה זו מקורה בהפרת החסיון כלפיה, וזאת משום שזמן לא רב לפני התרחשות האירועים הנ"ל עברה לידה שקטה שהותירה בה טראומה נפשית. הדבר היה ידוע למי שהיה בזמנים הרלוונטיים בן זוגה של מזכירתו של התובע (וקודם לכן שימש כבן זוגה של אמה של התובעת), והגיע לאזני התובע לאחר שהאחרון חשף לפניו את כוונת התובעת לערוך תיקון בניתוח שעברה. בהתאמה, טענה התובעת כי עצם דרישתו של התובע כי תמציא אישור מפסיכיאטר יש בה כדי ללמד כי התובע חשף עובדות אודות הטיפול המבוצע בה לפני בן זוגה של מזכירתו ולכל הפחות כי פרטים אלו הועברו ממרפאתו אל אותו בן זוג על ידי מזכירת התובע, אשר לתובע אחריות שילוחית למעשיה ואשר חבה בחובת החסיון החלה במערכת היחסים שבין התובעת לתובע.

אציין כי המזכירה ובן זוגה לא הוזמנו על ידי התובעת לעדות לצורך תמיכה בטענתה כי בינם לבין התובע השתררו יחסי חברות במסגרתם נוהל שיח ביחס למצבה של התובעת. בישיבה המקדמית שהתקיימה כאן הבהירה התובעת כי בדעתה לזמן את אחד מהשניים לעדות כאן לצורך תמיכה בגרסתה, והמועד להגשת תצהירי עדות ראשית נקבע, בהתאם למצוות התקנות, ליום אחד (הגשה במקביל).

התובעת לא הגישה תצהיר מטעם מי משניים אלו, ואף לא עתרה לזימונם בעזרת ביהמ"ש. תצהירים של השניים צורפו לתצהירי התובע, ואולם אלו לא התייצבו לדיון על מנת להיחקר על האמור בתצהירים, והתצהירים נמחקו.

הואיל והנטל להוכיח את טענת ההגנה שהעלתה התובעת רובץ לפתחה, עומדת לחובתה החזקה לפיה לו היה בעדותם כדי לתמוך בגרסתה – לא היתה נמנעת מזימונם לעדות כאן. יחד עם זאת משבחר התובע לצרף תצהירים של העדים ולהימנע מהבאתם לחקירה נגדית לפני ביהמ"ש (אף שהזכות לוותר על חקירה נגדית של עד שמורה לצד שכנגד), והכל ללא הסבר מניח את הדעת בעניין – אני רואה לנכון לקבוע כי בכל הנוגע לעדותם של שניים אלו כפות המאזניים בין הצדדים כאן מאוינות, והיעדרותם מן הדיון ראוי כי תיזקף לחובת כל אחד מהם.

בנסיבות אלו, מצאתי כי יש לבחון את נכונות טענות התובעת בנוגע להפרת חובת החסיון שבין הצדדים על סמך הראיות והעדויות שהובאו לפניי.

התובעת גרסה כאמור כי דרישת התובע להצגת אישור מפסיכיאטר היא שהובילה אותה למסקנה לפיה מדובר היה בהפרה של חובת הסודיות כלפיה וכי הפרת החסיון נודעה לה בדיעבד.

בית משפט השלום בחיפה

תא"מ 18-01-45356 נחליאלי נ' לוי

1 התובע טען בעדותו כי האישור נדרש לעיתים במקום שבו עולה חשד שמא סובל החולה הפונה
2 למנתח פלסטי מתסמונת של דימוי גוף ירוד. לשיטתו היה בהתנהלותה של הנתבעת עובר
3 לביצוע הניתוח השני כדי ללמד על חשש לקיומה של תסמונת כאמור ועל כן עמד על המצאת
4 האישור.

5
6 כאן המקום להבהיר כי אין מחלוקת בין צדדים בנוגע לכך שהנתבעת פנתה אל התובע בשנת
7 2009 מספר רב של פעמים, כי הלינה על שינוי במבנה השד באחד השדיים וכי השיחות הוקלטו
8 על ידה. הנתבעת הבהירה כי נערכו שיחות רבות בעניין, וכי חלקן נערכו אף בנוכחות אחרים.
9 שיחה אחת בלבד תומללה והוצגה כאן, ואולם הצדדים אינם חולקים על כך שאין מדובר
10 בשיחה ראשונה שנערכה בעניין. התובע טען כי בשיחות הרבות שנערכו נדונו שתי סוגיות,
11 האחת – חוסר שביעות רצונה של הנתבעת ממבנה אחד השדיים, וטענותיה לשינוי במצב השד
12 לאחר הניתוח הקודם, והשניה הגדלת השדיים מעבר למידה שאליה הוגדלו בניתוח הקודם.
13 הנתבעת טענה כי לא תמללה את יתר השיחות בשל העלות הכלכלית הכבדה הכרוכה בכך,
14 ובפועל לא הוצגו לפניי תמלילי יתר השיחות.

15
16 עיון בדו"ח סיכום הניתוח משנת 2009 (השני) כמו גם בדו"ח סיכום הניתוח שנערך במרפאת
17 די.אר (השלישי) מלמד על כך שבניתוח שנערך הלכה למעשה בשנת 2009 הושטלו שתלים
18 גדולים יותר מאלו שהושטלו בשנת 2006.

19
20 מכלול הנתונים הללו יש בהם כדי לתמוך בגרסת התובע לפיה פנייתה של הנתבעת למרפאתו
21 בשנת 2009 היתה מלווה בשתי טענות, ולא בטענות לעניין כשל בניתוח הראשון בלבד.

22
23 אין מחלוקת כי נערכו בדיקות על ידי התובע לאיתור הכשל הנטען בשד, ואין מחלוקת בנוגע
24 לכך שמבנה השד בצד אחד נראה חזותית שונה ממבנה השד בצד האחר באותו שלב, ואולם
25 לא נמצאו כשלים בשתלים.

26
27 בשים לב לכל אלו, דומה בעיני כי טענת התובע לפיה חשש שמא יש בדרישותיה וטענותיה של
28 הנתבעת כדי ללמד על דימוי גוף נמוך יש בה ממש.

29
30 הנתבעת עצמה אישרה למעשה את הדברים בעדותה כאשר אמרה "איפה בא הנקודה של
31 החסיון הרפואי – הרי לאורך כל הפגישות הרבות שלי עם התובע, שהוא אמר שהוא לא
32 רוצה לנתח אותי, ואמר שיש לי בעיה עם הדימוי של הגוף שלי והיה יהיר ומזלזל, ופתאום
33 ברגע אחד שהוא הבין שאין ברירה והוא צריך לנתח אותי... ורגע לפני זה הוא דיבר עם שושי
34 ושושי דיברה עם יוסי... אם היתה לו טענה שהוא חושב שיש לי בעיות של דימוי גוף, למה
35 הוא לא ביקש את זה ברגע שבאתי אליו לניתוח השני?" (ר' עמ' 22 ש' 16-10 לפרוטוקול).

בית משפט השלום בחיפה

תא"מ 18-01-45356 נחליאלי נ' לוי

דומה אם כן כי אין מחלוקת שטענות התובע בנוגע לחששו בדבר קיומה של תסמונת דימוי גוף נמוך לנתבעת הועלו לאורך כל הדרך, ואין מדובר בטענה שנשמעה לאוזניה של הנתבעת לראשונה בדיון כאן.

טענת התובע לפיה בגין חשש לקיומה של תסמונת זו דרש הבאת אישור מפסיכיאטר מתיישבת עם השכל הישר והיא סבירה.

הנטל להראות כי טענתה של הנתבעת, לפיה גילוי פרטים חסויים בנוגע לטיפול בה לאזני בן זוגה של פקידתו של התובע הם-הם שהובילו לדרישת התובע לקבלת האישור, מוטל על הנתבעת, ולא מצאתי כי סברתה של הנתבעת בהקשר זה סבירה יותר מהסברו של התובע בעניין.

הנה כי כן, גם בסוגיה זו אני קובעת כי הנתבעת לא הרימה את הנטל המוטל עליה להוכיח אמת בפרסום.

ה. זאת ועוד - ממקרא התגובות כולה עולה הרושם משל לא זו בלבד שהתובע העניק לנתבעת יחס מזלזל והותיר בה צלקות כעורות בזדון, תוך הפרת החסיון כלפיה, אלא שעשה כל זאת תוך שהוא מועל בתפקידו ומספק עבודה לקויה לנתבעת, עבודה שהצריכה ביצוע 2 ניתוחים חוזרים לתיקון הכשלים בעבודתו.

יחד עם זאת, הן מדו"ח סיכום הניתוח השני שערך התובע והן מדו"ח סיכום הניתוח שנערך במרפאת די.אר, אליה פנתה הנתבעת לימים - לכאורה בשל פגם חוזר, עלה כי אין פגמים בשתלים שהוצאו מגופה של הנתבעת.

כאמור מעלה עלה מדו"ח סיכום הניתוח האחרון (זה שבוצע כאמור על ידי אחר) כי השתלים שהוצאו מגופה היו גדולים יותר מאלו שהושתלו בגופה של הנתבעת בשנת 2003, כעולה מתמליל השיחה שהגישה. מדברים אלו עולה ברורות כי בניתוח שנערך בשנת 2009 הושתלו בגופה של הנתבעת שתלים גדולים באופן משמעותי מאלו שהושתלו בשנת 2006, ומכאן שטענתה כי הניתוח בשנת 2009 לא נועד אלא כדי לתקן את הפגם שנפל בשתל שהושתל בשנת 2006, כפי שמשמע מקריאת התגובות שפרסמה, איננה נכונה, וכך גם לגבי הניתוח שנערך בשנת 2009.

יצוין כי לא מצאתי שיש ברישום המילה "תיקון" שנערך על ידי התובע על גבי טופס ההזמנה לביצוע הניתוח השני כדי ללמד בהכרח על כשל בעבודת התובע בקשר עם ביצוע הניתוח

בית משפט השלום בחיפה

תא"מ 18-01-45356 נחליאלי נ' לוי

הראשון. זאת, הן משביצות ניתוח של תיקון אינו מלמד בהכרח על כשל בעבודת המנתח עצמו והדבר עשוי להתרחש אף בשל שלל קשיים אחרים כגון כשל בשתלים, דחייה טבעית של השתלים על ידי גוף המושתלת וכיוב', והן משמצאתי כי הסברו של התובע בקשר עם סיבת הרישום מניח את הדעת.

טענת הנתבעת משל על אף האמור בטופס ההזמנה נמנע התובע מלתעד את הכשל בדו"ח מהלך הניתוח כדי להסתיר את כשליו-שלו אינה סבירה בעיניי, שהרי לו ביקש התובע להסתיר את הכשל, כטענתה, כל שנדרש לעשות הוא להימנע אף מרישום המילה "תיקון" על גבי טופס ההזמנה.

העובדה שלא נמנע מרישום זה היא הנותנת כי לא בשל כשל בעבודתו בוצע הניתוח החוזר, וכי הרישום בעניין זה נועד, כטענת התובע, אך ורק כדי לחסוך בעלויות שבהן הוא צפוי לשאת כתוצאה מביצוע הניתוח החוזר, משיקולים עסקיים שבינו לבין ביה"ח.

ו. אבהיר – העדרן של ראיות הן לעניין מראה הצלקות, הן לעניין הכשלים החוזרים בניתוחי התובע, והן בנוגע להפרת החסיון על ידי התובע הן מהותיות לצורך טענת האמת בפרסום שביקשה הנתבעת להעלות כאן, שכן אין מדובר בעניינים שוליים, ואלו, כל אחד מהם בנפרד, וכולם כמכלול במיוחד מהווים את עיקר הפגיעה בשמו הטוב של התובע, נשוא התביעה כאן.

כך, נקבע כי "המפרסם יוכל ליהנות מההגנה רק אם הפרט השגוי הוא כזה "שאין בו פגיעה של ממש". כאשר בפרסום המשמץ יש פרט שגוי שאינו פוגע בנפגע כשלעצמו, לא יהיה בהכללת הפרט השגוי כדי לשלול מהמפרסם את הגנת סעיף 14" (ר' דיני לשון הרע, שם בעמ' 222).

אכן, הנטל המוטל על הטוען לקיומה של הגנת אמת בפרסום איננו להוכיח כי כל רכיב ורכיב בפרטי הפרסום הוא אמת, ואולם ה"ויתור" על הוכחת האמת שבפרסום אפשרית רק בהתייחס לעניינים שוליים, ולא כך הדברים כאן.

מכל אלו, ומשמצאתי כי אין מדובר באי דיוקים קלים בעניינים שוליים כי אם בציון של עובדות שאינן נכונות, או שלא הוכחו כנכונות, מצאתי כי אין מקום לקבל את טענת ההגנה שעליה ביקשה הנתבעת לסמוך בדבר "אמת בפרסום".

בית משפט השלום בחיפה

תא"מ 18-01-45356 נחליאלי נ' לוי

5.

תום לב –

טענת ההגנה הנוספת שהעלתה הנתבעת מתייחסת לפרסום בתום לב שנעשה באחת הנסיבות הכלולות בהוראות סעיף 15 לחוק, כאשר הנתבעת טוענת הן לקיומה של חובה מוסרית מכוחה בוצע הפרסום והן לכך שהפרסום מהווה הבעת ביקורת לגיטימית על התנהלות התובע.

תנאי מקדמי לקיומה של הגנת תום לב הינה כי הפרסום נעשה ב'תום לב', כאשר סעיף 16(א) לחוק קובע חזקה בדבר קיומו של תום לב, בעת פרסום באחת הנסיבות המתוארות בסעיף 15 לחוק, ובלבד שהפרסום נעשה באופן מידתי, ואילו סעיף 16(ב) לחוק קובע חזקה הפוכה בנסיבות המתוארות שם. ראוי להבהיר כי סעיף 16 לא נועד אלא כדי לשמש ככלי בידי ביהמ"ש לקבוע את נטלי הראיה המוטלים על הצדדים, ואולם האמור שם אינו מהווה רשימה ממצה של הדרישות להוכחת תום לב מחד, ומנגד אין באמור שם כדי להוות חזקה חלוטה שאינה ניתנת לסתירה.

את קיומו או העדרו של תום לב בפרסום על ביהמ"ש לבחון אם כן על פי הנסיבות המיוחדות של המקרה שלפניו ושזירתן בדרישות סעיף 15 לחוק, על פי ההגנה שבה בחרה הנתבעת להתגונן.

א. סעיף 15(2) לחוק, לעברו מפנה הנתבעת, קובע –

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

... (2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום"

אשר לקיומה של חובה מוסרית או חברתית לעשות את הפרסום כבר נקבע כי: "פרשנות לשון הסעיף מלמדת, לטעמי, כי ההגנה בנויה משלושה רכיבים ששילובם מקים חובה לפרסם – היחסים שבין המפרסם לנמען הפרסום, תוכנו של הפרסום והנורמה החוקית, החברתית או המוסרית המחייבת לפרסם דברים אלה. כל אחד משלושה גורמים אלה עשוי להשפיע על השאלה אם יש להכיר בחובת פרסום, שהיא, כאמור, תנאי לתחולת ההגנה" (ר' דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך, 18.9.14).

הנה כי כן, על הנתבעת להראות כי חלה עליה חובה מוסרית בביצוע הפרסום. אין מחלוקת כי הפרסום נערך במסגרת דף פייסבוק שעניינו בניתוחים פלסטיים ובהתאמה קהל הקוראים בו מתעניינים בקבלת דעה אודות מנתחים פוטנציאליים, ובשביעות רצון המנותחים השונים

בית משפט השלום בחיפה

תא"מ 18-01-45356 נחליאלי נ' לוי

1 מעבודתם. בהתאמה, בוודאי שיש לומר כי יש עניין ציבורי בפרסום. יחד עם זאת, השאלה
2 האם עניין זה הקים חובה מוסרית לנתבעת לפרסם את הדברים, ובאופן בו בוצע הפרסום,
3 בדרך שמצדיק הקמת הגנת תום הלב בנסיבות אלו, בעניין זה ספק בעיניי אם יש בפרסום
4 שבוצע כדי לחסות תחת ההגנה.

5
6 במה דברים אמורים – כפי שמצינו מעלה אין לומר כי אמת יש בפרסום שבוצע. יחד עם זאת,
7 כבר הובהר כי אין ביהמ"ש פונה לבחון קיומה של הגנת תום לב במקום שבו קיימת אמת
8 בפרסום. לפיכך, הנחת היסוד היא כי הפרסום אינו חוסה תחת הגנת "אמת דיברתי".

9
10 כעת על ביהמ"ש לבחון האם היקף הפרסום, אופן ביצועו, והנורמה החברתית מצדיקים ביצוע
11 הפרסום כפי שבוצע על ידי הנתבעת בפועל, וממילא האם ניתן לייחס לנתבעת תום לב
12 בביצועו.

13
14 כעולה מהפרסום, מתחה הנתבעת ביקורת רחבה הן על שיעור ההצלחות בעבודת התובע
15 מולה, הן בכוונותיו, הן באופן ביצוע העבודה עצמה על ידו, הן ביחסו כלפיה כמטופלת והן
16 ביושרו המקצועי.

17
18 לו אמנם היו בידי הנתבעת ראיות מוחשיות מבעוד מועד בנוגע ליושרו המקצועי של התובע,
19 לו אמנם היה ממש בטענות הנתבעת בנוגע לאופן ביצוע העבודה על ידי התובע ובנוגע לכשל
20 בעבודתו, כי אז בוודאי שהיה מקום לקבוע כי החובה החברתית-מוסרית מחייבת את
21 הנתבעת, כמטופלת לשעבר של התובע, להביא לידיעת קהל הלקוחות הפוטנציאליים את
22 מכלול הסיכונים המקצועיים שהוא עלול להחשף אליהם בשל התקשרותו עם התובע, והיה
23 מקום לקבוע כי בפורום שבו פורסמו הדברים, חלה על הנתבעת חובה מוסרית לפרסמם.

24
25 ואולם, הלכה למעשה אין דברים בגו. ויובהר, טענות הנתבעת בנוגע לכשלים בעבודת התובע
26 הן טענות אשר יכולה היתה הנתבעת לברר על נקלה, הן משהיא מטופלת בידי רופאים אחרים
27 אשר יכולים היו לספק לה הסבר מלא בדבר הכשלים שנפלו, לו אמנם נפלו כאלו בעבודת
28 התובע, והן משיכולה היתה הנתבעת בעצמה להיווכח בדבר מראה הצלקות שנותרו בגופה,
29 ועל כן אין לומר כי מדובר בקיום חובה מוסרית לגלות את אזהר/עניי קהל המנויים בדף
30 הפייסבוק בדבר הסכנות שסברה הנתבעת כי אמנם עומדות לפניהם.

31
32 ועוד, עיון בתגובות בכלליות מלמד על כי הנתבעת פועלת, נכון ליום הפרסום, כמתאמת
33 מטעם מרפאת די.אר, וממילא כמי שיש לה אינטרס עסקי לפעול בתחרות אל מול התובע,
34 ולקדם את המרפאה שמטעמה היא עובדת על חשבון עסקיו של התובע.

בית משפט השלום בחיפה

תא"מ 18-01-45356 נחליאלי נ' לוי

קיומו של אינטרס זר כאמור יש בו כדי לשלול את טענת תום הלב של הנתבעת וכדי ללמד על המניע האמיתי העומד מאחורי הפרסום, שאינו המניע עליו היא מבקשת להסתמך כאן, קרי "חובת" הפרסום למען התועלת הציבורית.

לבסוף אציין כי לו הסתפקה הנתבעת בתיאור העובדות המדויקות, קרי כי עברה שני ניתוחים אצל התובע, זכתה ליחס שאינו מכבד לקראת הניתוח השני, ועל כן בחרה לעבור לימים את הניתוח השלישי במרפאה בה היא עובדת, תוך שזכתה שם ליחס נעים יותר, ניתן היה לומר כי יש בפרסום שערכה כדי למלא אחר חובתה המוסרית כלפי קוראי הדף.

העובדה שהתובעת בחרה לתאר תיאורים חריפים ומוגזמים, מלווים בהמחשה והשאלה מתחומים אחרים, ותוך חזרה על הטענה כי מדובר בפעולה שנערכה על ידי התובע מתוך כוונה להזיק יש בהם כדי לשלול את הגנת תום הלב עליה היא מבקשת להסתמך.

ויובהר, הנתבעת טענה כי כתבה את הדברים "מדם ליבה", ואולם אין לשכוח כי הדברים נרשמו על ידי הנתבעת במסגרת תגובת לפרסום שנערך כ-9 שנים אחרי מסכת הארועים הקשורה בניתוח השני, ואין מדובר בפרסום שנערך בסמוך למקרה, ואשר בשל סמיכותו נאמרו הדברים בלהט ותוך חריגה מן המידתיות המתבקשת. מצופה כי אדם ידע לשקול צעדיו ומילותיו בחלוף זמן כה רב וימנע מרישום תגובה אימפולסיבית בחלוף תקופה כה ארוכה.

לא למותר לציין כי הפרסום מתחיל כאמור בהיגד "חחחחחחחח" המלמד על בדיחות דעתה של הכותבת ברגע הכתיבה, ומסתיים בפרסום למרפאה בה היא עובדת, המלמד על שיקול דעת בעת רישום הדברים. לפיכך אף איני רואה לנכון לקבל את טענת הנתבעת בדבר סערת הרוחות בה היתה נתונה בעת כתיבת התגובת.

לבסוף באשר לטענת הנתבעת כי הפרסום נערך בתום לב ואין בו אלא הבעת דעה וביקורת על יצירתו של התובע, כהוראות סעיף 15(6) לחוק, גם בעניין זה מצאתי כי אין בדברים כדי להקים לנתבעת הגנה כנגד תביעת התובע כאן.

סעיף 15(6) לחוק קובע כי אם פרסם הנתבע בתום לב את הדברים בנסיבות שבהן –
"הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת שהנפגע פרסם או הציג ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת - הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה".

בית משפט השלום בחיפה

תא"מ 18-01-45356 נחליאלי נ' לוי

דומה כי טענות הנתבעת בהקשר זה יכולות לכל היותר להתייחס לדברים בהם ציינה כי התובע הותיר בה צלקות "כאילו בזדון", וכי התייחס אליה ביחס מזלזל, ואולם גם בהקשר של שניים אלו לא ניתן להתעלם מן העובדה כי הדברים נאמרו בתוך מכלול הנסיבות המפורטות לעיל, בהן מדובר באמירות קשות, כשלנתבעת אינטרס זר לכאורה באמירת הדברים, ולא מצאתי כי עומדת לנתבעת הגנת תום לב אף ביחס לאמירות אלו.

דומה כי אין צורך להשחית מילים ולהבהיר כי כל יתר האמירות שבתגובת בוודאי אינן יכולות להחשב כהבעת דעה גרידא על יצירתו של התובע, בין משום שהן מתייחסות בין היתר להתנהלותו ויושרו המקצועי של התובע על בסיס טענות שאין בהן ממש, ובין אם משום שמדובר בהעברת ביקורת על ביצועי המקצועיים של התובע על ידי מי שאין בידיו את הכלים לעשות כן, ושעה שדומה כי הנתבעת לא פעלה כנדרש לבחינת אמיתות הביקורת בעזרת אנשי מקצוע הזמינים לה.

6. מכל אלו, אני קובעת כי הפרסום מהווה פרסום אסור של לשון הרע, וכעת אפנה לדון בשאלת גובה הפיצוי.

אשר לשאלת גובה הפיצוי, ברע"א 4740/00 **אמר ואח' נ' יוסף ואח'**, פ"ד נה(5) 510, מתייחס כב' הנשיא ברק (כתוארו אז) למטרת הפיצוי בחוק, ומבהיר מהם השיקולים במתן הפיצוי ומה מטרתו. כך, בין היתר מבהיר ביהמ"ש שם כי מטרת הפיצוי הינה להשיב את מצבו של הנפגע למצב בו היה לולא הפרסום הפוגע.

אשר לאומדן הפיצוי בגין הפגיעה בשמו הטוב של אדם, נפסק שם, בעמ' 525, כך – "בפסיקת הפיצוי בגין לשון הרע יתחשב בית המשפט, בין היתר, בהיקף הפגיעה במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיווידואלית. אין לקבוע 'תעריפים'. **בכל מקרה יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים. אכן, התנהגותו של הניזוק לפני פרסום ולאחריו עשויה להוות אמצעי שבעזרתו ניתן לעמוד על נזקו. בדומה, התנהגותו של המזיק אף היא עשויה להשפיע על שיעור הנזק והערכתו.** כך, למשל, התנצלות על דברי לשון הרע עשויה להקטין את הנזק שהם גרמו ובכך להשפיע על שיעור הפיצויים (ראו [סעיף 19](#) לחוק). חומרת הפגיעה ברגשותיו של הניזוק ובשמו הטוב נמדדת לעיתים בחומרת מעשיו וביטוייו של המזיק" (ההגשה שלי – ק.מ.פ.).

"פיצוי כספי יכול גם לבטא הכרה שיפוטית בכך שנעשתה כלפי התובע עוולה ובכך ששמו הטוב נפגע ללא הצדקה. 15 הכרה שיפוטית זו עשויה לשקם במידה מסוימת הן את רגשותיו הפגועים של התובע והן את מעמדו בציבור, וגם בכך יש כדי להשיב את מצבו לקדמותו.

בית משפט השלום בחיפה

תא"מ 18-01-45356 נחליאלי נ' לוי

26.1.5 הפיצויים הנפסקים בתביעות לשון הרע מיועדים לא רק לפצות את התובע על הנזק שגרם לו הפרסום, אלא גם להשיג מטרות אחרות. הפיצויים במשפטים אלה משמשים במקרים מסוימים גם כדי להעניש את מי שגרם לפגיעה בשמו הטוב של אדם. כמו כן אמורים הפיצויים לחנך את הציבור בכללו ולהרתיע אותו מפני פגיעה בכבודו של אדם" (ר' א. שנהר, דיני לשון הרע, עמ' 370-369).

אבהיר תחילה לצורך הדיון ברכיב הפיצוי כי כאמור מעלה שאלת קיומה של אמת בפרסום כבר נבחנה, וכך גם שאלת תום הלב במבחנים הנדרשים לצורך בחינת הוראות סעיפים 15 ו-16 לחוק. כך, נקבע כממצא עובדתי כי אין אמת בחלקים נכבדים של הפרסום שנערך על ידי הנתבעת, בבחינה אובייקטיבית של הדברים. עוד נקבע כי לא חלה על הנתבעת חובה מוסרית לפרסם את הדברים בדרך בה כתבה אותם במסגרת התגובות שפרסמה, ואף נקבע כי הגם שיכולה היתה הנתבעת לבדוק את אמיתות עיקרי הדברים בחרה שלא לעשות כן, ולפרסם את הדברים אגב עריכת פרסום למרפאה אחרת, לקידום אינטרסים אישיים שלה, ועל כן אין היא מוגנת מפני תביעתו של התובע בהגנת תום הלב.

יחד עם זאת בבחינת השיקולים לקביעת שיעור הפיצוי על ביהמ"ש לבחון בין היתר מה היתה ידיעתה הסובייקטיבית של המפרסמת ברגע הפרסום, ושאלת תום הלב שלה נבחנת בהקשר זה באופן שונה מזה שבו היא נבחנת בהקשר של קיומה של טענת הגנה המשמשת להדיפת התביעה (ר' דיון בספרו של א. שנהר, **דיני לשון הרע**, בעמ' 393). כן בוחן ביהמ"ש את מידת הפגיעה שיש בפרסום, את היקף הפרסום, את סביבת הפרסום וכיוב'.

עוד מונחים בתי המשפט לפעול, בפסיקת הפיצוי, בשים לב למכלול הדברים, ובמקום שבו שוכנע ביהמ"ש כי יש בפרסום משום כוונת זדון, הרי שהפיצויים, אשר נועדו מלכתחילה הן להשיב את מצבו של הנפגע לאחור (לפני הפגיעה) והן לסייע בחינוך ובענישת המעוולים, יפעל ביהמ"ש לקביעת פיצוי מוגדל למניעת הישנות התופעה.

בנסיבות העניין שלפניי ראיתי לנכון לקחת בחשבון לעניין קביעת שיעור הפיצוי את הסוגיות הבאות –

א. הפרסום נעשה במסגרת תגובות לפוסט. התובע ניסה להעצים את מעמדו של הפרסום תוך שהוא מציין כי התגובות שפרסמה הנתבעת באה בהמשך לפוסט שהפך, לטענתו, ל"ויראלי" וכי הנתבעת עשתה להעצמת התגובות כנגדו, ואולם לא שוכנעתי כי היקף פרסומו של הפוסט יש בו כדי להשפיע על מעמדה של התגובות, ואולי אף היפוכו של דבר. ככל שמתרבות התגובות לפוסט כך קטן לכאורה מעמדה של כל תגובות בנפרד.

בית משפט השלום בחיפה

תא"מ 18-01-45356 נחליאלי נ' לוי

בעידן המודרני שבו פוסטים שונים נכתבים מדי יום ביומו, לכל אדם אפשרות לערוך בעצמו תגובות לכל פוסט ולכל תגובת פוסט והמלל הולך ומתרבה, ואף נשחק תחת ריבוי התגובות והפרסומים השונים דומה כי מעמדה של תגובת אחת לפוסט הוא כמעט שולי, והשלכותיה מצומצמות. אבהיר כי מעבר לתגובת נשוא המחלוקת לא מצאתי כי הנתבעת פרסמה תגובות נוספות או עודדה את השיח על ידי הפנייה לתגובתה פעמים נוספות בתוך מכלול ראיות הצדדים, ועל כן אני יוצאת מנקודת הנחה כי מעמדה של התגובת שרשמה התובעת במכלול זה שולי.

ב. יש לקחת בחשבון שהתגובת באה בעקבות וכחלק מתכתובת ענפה כאמור המהווה תגובה לפוסט המייחס למרפאתו של הנתבע, לרופא אחר העושה בה שימוש ולצוות המרפאה התנהלות שאינה תקינה. בהקשר זה יש לקרוא את התגובת נשוא המחלוקת כאן.

כך, בין היתר נאמר באותו פוסט ובאותן תגובות כך – "בתאריך 26.10.17 ביקרתי במרפאת (התובע) .. על מנת לבצע .. מיותר לציין שבכל שיחות הטלפון שביצעתי למרפאה נתקלתי בטענות כאלה ואחרות.. זלזול, וחוסר איכפתיות המבטא התעלמות בזדון מצד הפקידות והמזכירות... לשם כך ממליצה בחום לא להתקרב לאנשים האלה הם לא אנושיים!!!", "ככה זה כשמרפאה מנוהלת על ידי חובבן טעות חיי היתה לבחור בו שינתח אותי", "אסור להתקרב למרפאתו של (התובע)!!! אני הופניתי דרך מכבי.. וקבלתי יחס מזלזל מאד צידו..", "אני עד עכשיו לא יודעת איך הוא עוד עובד רשלנות רבתי עברתי 2 ניתוחים ואני עד היום לא יודעת איך הוא עוד עובד" ועוד.

ג. יש לקחת בחשבון שבכל הנוגע ליחס שטוענת הנתבעת שקיבלה מאת התובע, ותחושת הזלזול, מהווים הדברים הבעת דעה אישית, והגם שלא שוכנעתי כי נעשו בתום לב באופן המזכה בהגנה כנגד התביעה, הרי שמשקלו של הפרסום והשפעתו בעניין זה קטנים יחסית, שהרי כל הקורא את טענות הנתבעת בנוגע ליחס שקיבלה מבין כי מדובר בדעה אישית. אזכיר בהקשר זה כי תחושתה של הנתבעת בנוגע ליחס שקיבלה לא היתה מביאה אותנו מן הסתם להליך זה, וההליך ננקט ראש וראשונה נוכח תיאורי הנתבעת את מראה הצלקות שנותרו בה על ידי אדם שעיקר עבודתו ביצירת אסתטיקה, ונוכח טענותיה לכשלים באופן ביצוע עבודתו ולכשלים ביושרו המקצועי בכל הנוגע לשמירה על החיסיון.

ד. יש לקחת בחשבון שמהמליל שצורף, כמו גם מדרישת התובע לקבל חוו"ד פסיכיאטרית, ניתן ללמוד כי מנקודת מבטה הסובייקטיבית של הנתבעת אכן נפלו פגמים בשתלים והם שהובילו אותה לבצע ניתוח חוזר. יצוין כי העובדה שהנתבע ציין על גבי טופס ההזמנה לניתוח כי מדובר בניתוח "תיקון" יש בה כדי לתמוך בתחושתה הסובייקטיבית של הנתבעת כי נפלו פגמים בשתלים, ובהתאמה כדי לבסס את תחושתה שהדברים שהיא

בית משפט השלום בחיפה

תא"מ 18-01-45356 נחליאלי נ' לוי

מפרסמת אמת. כאמור יכולה היתה הנתבעת לערוך בירור מקיף בעניין טרם שתפרסם דברים בדבר כשל בעבודתו של התובע, ואולם מנקודת ראותה הסובייקטיבית דומה כי בתום לב סברה כי נפלו כשלים בעבודתו.

ה. התובע הוא רופא פלסטיקאי והביקורת שבפוסט יש בה כדי לפגוע בבסיס פרנסתו ומהות תדמיתו בעיני הציבור, וכל זאת שעה שהפרסום נערך במסגרת דף פייסבוק המיועד לקהל לקוחותיו הפוטנציאליים.

בשים לב לכל אלו, מצאתי כי לא בזדון פרסמה הנתבעת את התגובות, התגובות נכתבו בתוך אוירה כללית של ביקורת קשה שהועברה בעניינו של התובע, ותוך שהנתבעת מוצאת כי יש לקדם את המרפאה שבה היא עובדת תוך ציון טענותיה ביחס לתובע, טענות שביחס לחלקן סברה (בשוגג) כי יש בהן ממש.

בהתאמה, בשים לב ל"מיקום" הפרסום במרחב הוירטואלי, למעמדו של הפרסום, לתום לבה של הנתבעת בהקשר זה, ולשיעור הנזק היחסי שגרם פרסום זה לבדו, אני רואה לנכון להעמיד את שיעור הפיצוי אשר ישולם לתובע בנסיבות העניין על סך של 14,000 ₪.

בנוסף אני מחייבת את הנתבעת בהוצאות התובע בגין הליך זה בסך של 1,000 ₪ ובשכ"ט באת כוחו בסך של 2,500 ₪.

כל הסכומים ישולמו לתובע בתוך 30 ימים מהיום שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד יום התשלום בפועל.

לצדדים זכות להגיש ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 ימים.
המזכירות תשלח העתק מפסה"ד לצדדים בדואר רשום.

ניתן היום, כ"א אדר ב' תשע"ט, 28 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.

קרן מרגולין-פלדמן, שופטת